

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra ANGST

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 132.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983001196000/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

være. Det faldt ham ind, om han skulde være dem til Betsvær, og de havde benyttet Lejligheden til at slippe fri for ham. — Men saa kunde de jo have ladet være at tage ham med paa Turen.

Moriz havde fulgt ham lige hen til Indgangen. Der blev han saa tilbage. — Martin fortsatte alene. Og det var lige ind i Klippen, men det saae da meget nemmere ud end Minegangen, han kjendte hjemmefra, for her var Indgangen jo saa høj, at man kunde gaa opret. Men meget snæver var den, og da der var bælgmørkt, maatte han føle sig frem.

Her kom en Kant eller et Hjørne, hvor Gangen vistnok drejede, — og nu syntes han, at han skimtede Lysning, — det kunde da ikke være Dagsskjær? skjønt Sollyset udenfor var jo meget gult. Men til den Side? — Nej, det maatte komme fra Ild det dérhenne!

Han kunde ikke lade være at tænke paa sin Moders Fortælling om Jægeren, da han traadte ind til Fru Venus her i Hørselbjærget — Jægeren havde altid oplevet saa meget i Skoven Dagen igjennem, naar han endelig kom her — —

Aah! — — dér sad en Kvinde i en helt hvid Dragt og med Blomster paa Haaret og om Panden — Lyset faldt lige paa hendes Hoved — hvor var hun dog dejlig! Martin følte sig baaede ængstet og betagen og kunde ikke lade være at folde sine Hænder, — det var vist de gule og violette Blomster, dem dér, som han havde seet saa mange af under Opstigningen ad Bjærget, — han troede naturligvis ikke, at det var Fru Venus — og hellerikke, at det var den hellige Jomfru, skjønt hun godt kunde ligne, men han gav sig i sin Betagethed alligevel til at sige sit Ave. Da saae han, at det var jo Jomfru Ursula — og stammede hendes Navn, — men i samme Øjeblik lød en skraldende Latter længere inde i Hulen, han kunde kjende Georg Kieritz's Latter, og straks efter traadte han og Christian frem af Skyggen. Jomfru Ursula havde ogsaa rejst sig og sagde nu til Martin, der stod noget betuttet og forlegen, — idet hun tog hans Haand: »Martin er da ikke vred?»

»Nej,« svarede han sagte og ganske alvorlig.

Georg snakkede noget om, at Martin havde sagt sit Ave, — men Jomfru Ursula søgte straks at afbryde ham ved

at spørge om, hvormange det *nu* var, de havde narret paa denne Maade? — Martin kunde godt mærke, at det var et helt unødigt Spørgsmaal i hendes Mund. Hun nævnte selv et Par Stykker, — som jo ikke var hjemmehørende her paa Egnen.

Nu kunde Martin jo nok forstaa, at dette her var saadan en Leg, de havde; men alligevel vidste han ikke rigtig, om man ikke havde holdt ham for Nar, og hun været med dertil. Det kunde jo være, at de to, hun havde nævnt, var saadan nogle, der ikke var bedre værd.

Men hvad var *han* værd i deres Øjne, tænkte han saa. Jomfru Ursula og hendes Brødre og Georg Kieritz sagde »Du« til ham — ja, Jomfru Ursula sagde sommetider *Martin* — fordi de vidste jo, at han var en fattig Kurrende-Dreng og Bjærgmandssøn, som Fru Cotta havde taget imod. De andre Unge, som var med paa Turen, sagde »I« til ham — de vidste jo ikke saadan, hvem han var. Men han selv sagde »I« til alle i Selskabet.

Man var begyndt at see paa Valborgsbiussene, som der viste sig en Mængde af i Bjærgene rundt omkring.

Nu ved Solnedgang var der ogsaa kommen en Flok Bønderkarle og Piger herop paa Hørselbjærg for at gjøre Blus. — Om Heksene blev der naturligvis talt en Del, — men Martin kunde ikke komme med i Snakken, skjønt han gjerne vilde.

Da de gik ned ad Bjærgen, var der een, der nævnede noget om denne her Sangerkrig, som en Gang skulde være ført derovre paa Wartburg, — det havde jo netop været disse Minnesangere, som Magister Wigand priste saa stærkt. Moriz kunde huske og nævne Navnene paa en hel Del af dem. Og saa blev der Snak om at lave en af den Slags gamle Minnesange saadan til, saa den kunde passe til en af de Damer, man kjendte: hvem der kunde gjøre dét bedst. — Der var een Sang — den behøvede man blot at forandre Navnene i, saa kunde den godt bruges, sagde en af de unge Piger, som Martin ikke kjendte; og saa forandrede hun Navnene til *Georg* og *Ursula*. Det blev der leet meget af, men Martin kunde daarlig faa sig til at trække paa Smilebaandet.

»Havde vi nu haft Wigand,« sagde Moriz, »han skulde nok have lavet noget, saa det baade kunde passe for de gamle Dage og nu!«